

[Justitsministeren.]

denne Bestemmelse. Jeg har vist oplyst i Bemærkningerne, at det i København er ganske almindeligt, at man viser stor Imødekommenhed fra Byrettens Side — og det er vel det, den ærede Ordfører, som har en vis Tilknytning til Byretten, tænker paa — og gør det muligt ogsaa uden for den almindelig Retstid at opnaa Medvirken af Retten i Løb af ret kort Tid. Men selv denne Ventetid kan efter Omstændighederne være uheldig, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor det gælder om at lukke en eller anden Bule eller Hasardspillebank. Jeg ved ikke, hvorfor visse Folk interesserer sig saa stærkt for den Art Foreteelser, jeg gør det ikke. Ventetiden kan ofte medføre Afbræk, og uden for København vil Retten ofte ikke kunne etableres inden for en rimelig Tid, medmindre vi skal gennemføre en Lovbestemmelse, hvorefter en Dommer ikke maa forlade sin Bopæl. Men dertil kommer en helt anden Ting, som man slet ikke er opmærksom paa, nemlig at Materialet kan være saa omfattende, at en enkelt Mand maatte bruge mange Timer til blot en ret flygtig Gennemgang, hvilket yderligere vilde udskyde det Tidspunkt, da Materialet er til Politiets Disposition. Derfor burde den ærede Ordfører for Venstre i Kraft af sin store Sagkundskab paa dette Omraade være klar over, hvad den ærede Ordfører utvivlsomt ogsaa er: at Bestemmelsen i Praksis nu har vist sin Mangel paa Realitet ved, at Rettens Gennemgang i vidt Omfang er stivnet til en ren Form. Hvis man derfor vil tage sagligt og praktisk paa Tingene, har man ikke nogen Grund til af Hensyn til en ren Formalitet eller et rent Principrytteri at modsætte sig en Bestemmelse som den, der findes i § 760, for det Tilfælde at det er af Betydning at kunne handle hurtigt.

I denne Forbindelse spurgte den ærede Ordfører for Venstre mig, hvorledes det forholdt sig med Telefonaflytninger. Den ærede Ordfører har jo altid en eller anden Overraskelse i Behold, naar han tager Ordet. Han spørger f. Eks. om, hvor jeg har Hjemmel til et eller andet; det vedrører sjældent det Lovforslag, det drejer sig om, og Telefonaflytninger vedrører jo for saa vidt heller ikke det foreliggende Forslag. Om dette Spørgsmaal er der imidlertid, hvad det ærede Medlem maaske ikke er vidende om, saa vidt mig bekendt af Folketingets Finansudvalg ønsket Samraad ved Finanslovsforslagets tredie Behandling. Dette Samraad kommer vist nok paa Ons-

dag, og det maa vel derfor ogsaa efter det ærede Medlems Opfattelse være rimeligt, at de Oplysninger, som man ønsker, bliver givet ad den Vej.

Jeg tror, jeg hermed har gennemgaaet de Indvendinger, der blev fremsat af den ærede Ordfører for Venstre, og skal slutte med at protestere imod den Udtalelse, der gik ud paa, at jeg misbrugte Navnet „Demokrati“ ved at fremsætte dette Lovforslag og give det ud for at være en Beskyttelse for Demokratiet. Jeg ved ikke af, at jeg har udgivet dette Forslag for at være en Beskyttelse for Demokratiet. De Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslaget, er givet til Støtte for den bedst mulige Oplysning af Sagerne og den største Mulighed for Ro og Orden i Samfundet, og jeg ved ikke, om det ene Parti er mindre interesseret i det end det andet; i hvert Fald maa det, hvis Lovforslaget er til Beskyttelse for Demokratiet, være for det samlede Demokrati. Det forhindrer ikke, at vi kan diskutere, om de enkelte Paragraffer har faaet den rette Affattelse paa ethvert Punkt. Og til Trods for de Advarsler, jeg har modtaget fra den ærede konservative Ordfører (C. J. F. Sven), imod fremtidig at gaa med til Ændringer i et Forslag, naar disse Ændringer er Forbedringer, vil jeg alligevel fremture deri. Jeg indrømmer, at det er sjældent, at disse Forbedringer skyldes det ærede Medlems Initiativ, men selv i saa Fald vil jeg modtage dem med størst mulig Interesse. (Afbrudelse). Ja, det er ikke af Mangel paa Evne, kun af Mangel paa Lyst til at tage fat i det Arbejde. Men jeg mangler ikke Lyst til at diskutere Ændringer, heller ikke i Udvalget; jeg vil gerne have Forslaget saa godt som muligt, forudsat at Grundlaget bevares.

Den ærede Ordfører for det konservative Parti holdt i Gaar en Tale, der overraskede mig, indtil jeg blev klar over, hvad Udgangen af Talen vilde blive, at den egentlig ikke vedrørte dette Forslag, men skulde motivere en Dagsorden, som i sig selv var urimelig. Der er formentlig derfor ikke nogen Grund til nu at fordybe sig i denne Tale. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at en Retsplejelov og en Straffelov helst skal møde saa stor Tilslutning som muligt, og det vil jeg ogsaa arbejde for. Men paa den anden Side, hvis Tiden og Forholdene forandrer sig hurtigt — og de skrider paa visse Omraader stærkt frem —, vil jeg ikke tage Ansvar for ikke at give Rigsdagen Lejlighed til at drøfte de fornødne Ændringer i Lovgivningen.